

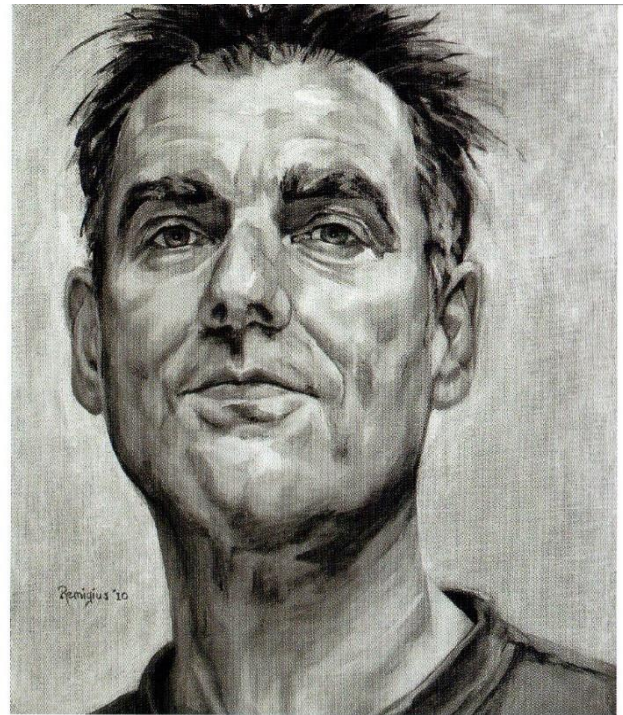
Remigius

“Een portret moet lijken. Punt. Maar om het een echt goed portret te laten zijn, moet het handschrift van de maker erin te zien zijn. In een goed portret smelten het karakter van de geportretteerde en de kenmerkende stijl van de kunstenaar samen. Het mag ook wel wat moeite kosten om de gelijkenis te vinden, als het portret je maar weet te verleiden om er telkens weer naar te kijken.”

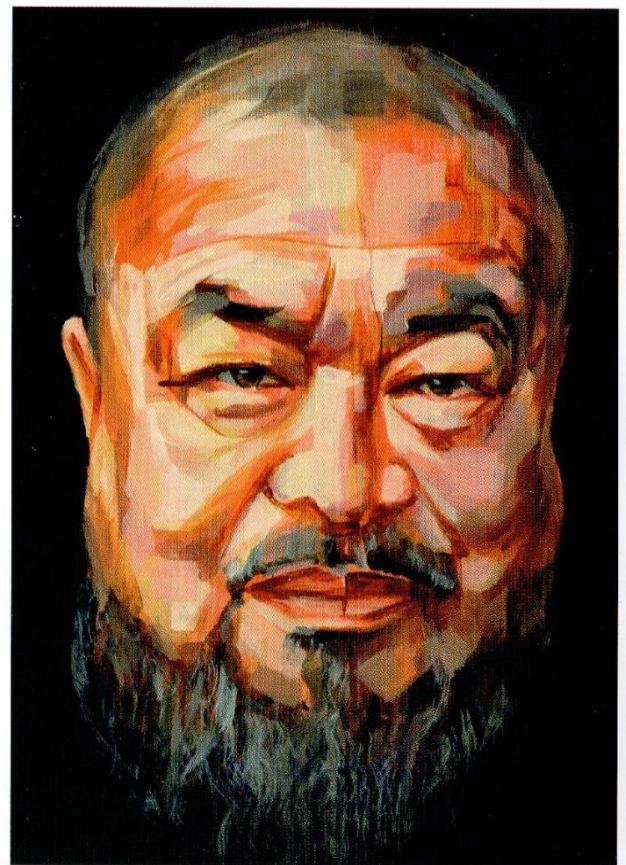
Remco Hazenbroek (doopnaam Remigius) heeft een afgewogen, uitgesproken mening over portretkunst in het algemeen en zijn portretten in het bijzonder. Naar zijn smaak is het portret de ultieme kunstvorm. Het vertelt het verhaal van de geportretteerde, maar als kunstobject vertelt het ook over de kunstenaar, over zijn of haar vakmanschap en over onze cultuur, de tijdgeest en de kunststromingen.

Portretschilder Remigius legt weinig nadruk op kleding en achtergrond. De aandacht gaat uit naar de gelaatstrekken en eventueel de houding of de handen. “Goed observeren is voldoende om een goede gelijkenis te krijgen. Een stoere frons, een twinkeltje, een onzekere grijns, een lachrimpel, een opgetrokken wenkbrauw of een hangend ooglid, het karakter staat gewoon op het gezicht geschreven.”

Het portretschilderij is in Nederland helaas niet erg populair. “Wellicht is dat onze calvinistische volksaard”, veronderstelt Remigius. “Zuinigheid en niet op willen vallen. Jammer.” Opvallend vindt hij het dat veel cultureel ontwikkelde landen een nationaal portrettenmuseum hebben, maar Nederland (nog) niet. “Zelf had ik graag een paar portretten van voorouders aan de muur gehad, maar jammer genoeg hebben ze die nooit laten maken.”

Blauw T-shirt, zelfportret, 2010
acrylverf op doek

Ai Weiwei, 2014
acrylverf op paneel